

Arrest

nr. 158 521 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig Noord-Irak. U verliet Irak in 2003 en reisde via Turkije en Griekenland naar België waar u op 9 april 2007 een eerste asielaanvraag indiende. In kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u afkomstig te zijn uit Kirkuk, Centraal-Irak. Toen u ongeveer twee jaar oud was, zou u met het ganse gezin naar Suleimaniyah in Noord-Irak verhuisd zijn. In 2006 zou uw hele familie teruggekeerd zijn naar Kirkuk. U verklaarde voort tot 2007 in Irak te hebben gewoond en op 18 maart 2007 uw land van herkomst te hebben verlaten, dit op aanraden van uw vader

daar deze vreesde voor uw leven. U beweerde dat u en uw vriend Hardi granaten hadden gekregen van twee onbekende mannen die jullie de opdracht hadden gegeven de slagpin te verwijderen als jullie thuis waren. Uw vader zou de granaat hebben opgemerkt, de politie hebben ingelicht waarna de twee mannen werden gearresteerd. Toen u Irak verliet en naar België reisde zou u, volgens uw verklaringen, nog minderjarig zijn geweest. Na uw aankomst in België beweerde u via uw vriend Hardi vernomen te hebben dat uw ouders en twee zussen om het leven waren gekomen ten gevolge van aanslagen in Kirkuk. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u een kopie van uw Iraakse identiteitskaart, Belgische medische attesten in verband met uw leverproblemen en een brief van het Protestants Sociaal Centrum (PSC) Antwerpen in verband met uw psychologische opvolging neer.

Uw eerste asielaanvraag werd op 15 december 2010 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Kirkuk. Er werd voorts geoordeeld dat de door u voorgelegde stukken hier geen ander licht op konden werpen. U ging tegen deze beslissing in beroep maar op 24 maart 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

(RvV) de beslissing van het CGVS waardoor deze beslissing kracht van gewijsde geniet en de aangehaalde motieven niet langer kunnen betwist worden. Uw hoger beroep bij de Raad van State (RvS) werd op 16 mei 2011 verworpen.

Op 3 november 2014 vroeg u, zonder naar Irak te zijn teruggekeerd, een tweede maal asiel aan in België. In het kader van uw tweede asielaanvraag hield u vast aan uw beweerde herkomst uit Kirkuk. U zou via via vernomen hebben dat uw broer momenteel lid is van de Koerdische peshmerga's. Als reden voor uw nieuwe asielaanvraag verwees u naar de preciaire veiligheidssituatie in Kirkuk en het feit dat de Belgische staat, gezien haar militaire engagement in Irak, hiervan op de hoogte is. U legde geen nieuwe documenten neer in het kader van uw huidige asielaanvraag.

Op 24 november 2014 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van in overwegingname van uw tweede asielaanvraag daar er geen elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. U bracht ook zelf geen dergelijke elementen aan.

U, die verklaarde niet naar Irak te zijn teruggekeerd, diende op 8 mei 2015 een derde asielaanvraag in. U verklaarde ditmaal dat u bij uw vorige twee asielaanvragen gelogen had en thans de waarheid zou vertellen. U stelde niet afkomstig te zijn uit Kirkuk, doch wel uit het dorp Anab, bij Halabja, Noord-Irak. Volgens uw huidige verklaringen bent u niet geboren in 1990 maar wel in 1986, waaruit volgt dat u dus bij uw aankomst in België in 2007 reeds meerderjarig was. Na de gasaanvallen op Halabja zou Irak verlaten hebben en met uw familie naar Iran getrokken zijn. In 1990 zou u naar Irak zijn teruggekeerd en naar Bagdad zijn gegaan. In 1992 zou u met uw familie naar Noord-Irak zijn teruggekeerd. U haalde thans ook aan dat uw hele familie actief is bij de peshmerga's. Zelf zou u sinds uw 10 jaar eveneens met de peshmerga's hebben samengewerkt. Vanaf 2001 zou u officieel bij de peshmerga's aan de slag zijn gegaan. U zou gedurende 7 maanden tewerkgesteld zijn aan de controlepost te Bastora. Vervolgens zou u zijn overgeplaatst naar Suleimaniya werd u werd aangesteld bij de bewaking van het kantoor van de Koerdische Democratische Partij (KDP), afdeling 4. In 2003 zou u een conflict gekend hebben met uw overste Hawraman. U zou valselijk beschuldigd zijn van het drinken van alcohol waarop u gedurende een week zou zijn opgesloten. Tijdens uw detentie zou uw overste meermaals bij u zijn langsgeweest en uw moeder hebben beledigd. U zou hierop beslist hebben dat u niet langer bij de peshmerga's wilde werken en u diende uw ontslag in. Na een week werd u vrijgelaten, u verliet uw werkplaats en ging naar huis. Uw overste Hawraman zou vervolgens ook zijn overgeplaatst. Twee dagen nadat u uw ontslag indiende vernam u via een familielid die ook bij de peshmerga's was dat Hawraman u de schuld gaf van zijn overplaatsing. Uit vrees voor eventuele repressailles zou u in oktober of november 2003 Irak verlaten hebben en naar Turkije zijn gereisd waar u tot 2005 zou verbleven hebben. U reisde vervolgens door naar België waar u op 9 april 2007 een eerste asielaanvraag indiende. Rond juli 2015 zou een oproepingsbrief van het ministerie van peshmerga's op uw naam bij uw familie zijn afgeleverd. Ze zouden uw familie ook laten weten hebben dat, ondanks uw ontslag, uw naam niet werd verwijderd uit hun bestand en dat uw loon al die jaren verder werd uitbetaald aan een van uw bevelhebbers. U zou enkel weten dat u zich volgens de oproepingsbrief moet aanmelden maar u heeft geen idee waarom en / of het eventueel verband houdt met uw loon dat verder werd uitbetaald. U vreest ingeval van terugkeer te worden opgepakt alsook vreest u te worden ingezet in de strijd tegen Islamitische Staat (IS). U vernam reeds dat uw broer onlangs gewond raakte tijdens gevechten met IS.

U legde ter staving van uw derde asielaanvraag volgende documenten neer : een Iraakse identiteitskaart, een Iraaks nationaliteitsbewijs, uw Iraaks paspoort, een certificaat betreffende een opleiding die u als peshmerga bij de Amerikanen en drie foto's van uzelf met een wapen en in het gezelschap van Amerikaanse militairen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw derde asielaanvraag in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming temeer daar omwille van onderstaande redenen geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde asielrelaas.

Zo verklaarde u in kader van uw huidige asielaanvraag te hebben gelogen bij uw vorige twee asielaanvragen wat betreft uw regio van herkomst en uw geboortedatum. U beweerde thans afkomstig te zijn uit Noord-Irak en geboren te zijn op 1 januari 1986. U verklaarde bij uw vorige asielaanvragen te hebben gelogen op aanraden van de smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Het mag duidelijk zijn dat deze uitleg niet volstaat. Er kan van asielzoeker immers verwacht worden dat hij in het kader van zijn asielaanvraag de waarheid vertelt over zijn herkomst en zijn ware identiteitsgegevens meedeelt aan de asielinstanties van het land waar hij bescherming aanvraagt en dit van bij aanvang van zijn (eerste) asielprocedure. De vaststelling dat u zowel bij uw eerste asielaanvraag in 2007 alsook bij uw tweede asielaanvraag in 2014 leugenachtige verklaringen aflegde ondermijnt reeds in ernstige mate uw gehele geloofwaardigheid. Dat u nu – 8 jaar na uw aankomst in België – bereid bent de waarheid te vertellen is niet ernstig en kan geenszins een ander licht werpen op voorgaande. Dat u thans een originele identiteitskaart en origineel nationaliteitsbewijs en paspoort voorlegde, doet evenmin afbreuk aan bovenstaande. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden en bijgevolg sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben.

Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat, in tegenstelling tot uw bewering dat u enkel over herkomst en uw geboortedatum loog (zie gehoorverslag CGVS p. 7), er nog tal van andere ongerijmdheden naar boven kwamen tijdens uw gehoor op het CGVS. Zo verklaarde u tijdens uw derde asielaanvraag op de DVZ dat u een tijd in Iran verbleef en vervolgens naar Bagdad ging waar u tot 1992 in Kambar Ali verbleef. Hierna keerde u terug naar Noord-Irak waar u tot 1996 in Sar Shagam, Suleimaniya zou verbleven hebben. Uiteindelijk zou u in 1996 naar Khormal zijn gegaan waar u tot uw verblijf uit Irak begin 2006 zou verbleven hebben (zie interview DVZ 4/6/2015 vraag 10). Op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u, na jullie verblijf in Iran, naar Bagdad trok waar u verbleef in de wijk Shorja. In 1992 zouden jullie naar Khormal zijn gegaan en daar verbleef u tot uw vertrek uit Irak eind 2003 (zie gehoorverslag CGVS p. 8). U erop gewezen dat u voorheen beweerde in Bagdad in Kambar Ali te hebben verbleven, beweerde u nu dat Kambar Ali de plaats was waar uw vader werkte in Bagdad maar jullie zouden in Shorja gewoond hebben. U merkte nog op dat het zeker een fout van de dossierbehandelaar betrof (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Dit is niet ernstig. U voorts nog gewezen op uw verklaringen voor de DVZ volgens dewelke u na jullie vertrek uit Bagdad eerst nog een viertal jaar elders in Sar Shagam verbleven alvorens naar Khormal te gaan, merkte u op dat u nog van plan was uw verblijf in Suleimaniya te melden, maar ditmaal legde u de schuld bij de protection officer (PO). U nog gewezen op de tegenstelling betreffende het moment van uw vertrek uit Irak, i.c. begin 2006 versus eind 2003, stelde u dat u ook op de DVZ had gezegd dat u in 2003 Irak heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Het mag duidelijk zijn dat uw argumenten de vastgestelde ongerijmdheden geenszins kunnen rechtvaardigen. Waar u bovendien op het CGVS nog beweerde dat u na uw vlucht uit Irak nog twee jaar in Turkije verbleef, moet worden vastgesteld dat u hierover nooit met een woord heeft gerept op de DVZ. U merkte hierbij op dat u uw verblijf in Turkije niet vermeld heeft omdat u er niet naar gevraagd werd. Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins uw nalatigheid uw verblijf in Turkije te vermelden kan vergoelijken. Bovendien kan uw argument niet weerhouden worden gezien u op de DVZ beweerde tot 2006 in Irak te hebben verbleven (zie supra).

Tot slot blijkt dat u eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende uw familie. Waar u voorheen beweerde dat uw ouders en twee zussen om het leven waren gekomen, stelde u thans dat uw familie nog in leven is en in Noord-Irak verblijft (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Het geheel van voorgaande ondermijnt in niet geringe mate uw geloofwaardigheid.

Los van voorgaande moet voorts ook worden opgemerkt dat de waarachtigheid van uw beweerde asielaanvraag en vluchtmotieven ten eerste kan worden betwijfeld. Zo verklaarde u voor het CGVS dat uw hele familie actief is bij de peshmerga's en ook uzelf zou sinds uw 10 jaar voor hen gewerkt hebben. Sinds 2001 zou u officieel voor hen gewerkt hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 4, 10 en 11). Door problemen met u overste zou u in 2003 uw werkzaamheden stopgezet hebben. Vreemd genoeg heeft u op de DVZ in het kader van uw huidige asielaanvraag met geen woord gerept over uw werkzaamheden bij de peshmerga's en evenmin over de problemen die u zou gekend hebben met uw overste, nochtans dé aanleiding voor uw vlucht indertijd uit Irak (zie interview DVZ 4/6/2015). Gezien u zelf beweerde dat u thans de hele waarheid zou vertellen en voordien geleid werd door de slechte raad van anderen, mag het eens te meer verbazen dat u op de DVZ geen enkele melding heeft gemaakt van deze kernelementen van uw huidige asielaanvraag. U gevraagd waarom u hierover niets vertelde, stelde u dat u hiernaar niet werd gevraagd toen (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Zoals reeds gezegd kan deze uitleg niet overtuigen. Dat uw advocaat deze zaken wel vermeldde in zijn begeleidende brief wijzigt hier hoegenaamd niets aan.

U legde wel een certificaat voor betreffende een opleiding die u zou gevolgd hebben bij de Amerikanen alsook drie foto's waarop u met een wapen te zien bent en in het gezelschap bent van Amerikaanse militairen. Deze stukken kunnen hoogstens aantonen dat u een opleiding volgde bij de Amerikanen doch geenszins dat u effectief gedurende een paar jaar bij de peshmerga's was tewerkgesteld en uiteindelijk, omwille van problemen met uw overste, het land diende te verlaten.

Dat u daadwerkelijk tewerkgesteld was bij de peshmerga's wordt voorts eens te meer in vraag gesteld door uw incoherente verklaringen en uw gebrekkige kennis. Zo verklaarde u dat u van 2001 tot 2003 bij de peshmerga's werkte. U stelde hierbij dat u na uw opleiding die gegeven werd door Amerikaanse soldaten bij hen begon te werken (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Echter, het certificaat van uw opleiding dateert van 19 juli 2003. U hierop gewezen stelde u dat u uw opleiding volgde in 2003 (zie gehoorverslag CGVS p. 11). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat u bij de peshmerga's begon te werken in 2001 én dit nadat u uw opleiding volgde, herhaalde u enkel dat u van 2001 tot 2003 bij de peshmerga's werkte en dan door de Amerikanen werd opgeleid. Pas wanneer u verder tijdens het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of u een opleiding volgde bij de peshmerga's, beweerde u nog een opleiding van een week te hebben gehad in 2001 (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Er kan toch worden verondersteld dat u deze opleiding spontaan zou vermelden ter verduidelijking wanneer u geconfronteerd werd met ongerijmde verklaringen. U sprak uzelf later echter weerom tegen door op te merken dat u wel van 2001 tot 2003 bij de peshmerga's werkte maar niet officieel. U zou pas in 2003 officieel bij de peshmerga's beginnen werken zijn en dit voor een periode van 7 maanden. Vervolgens wijzigde u nogmaals uw verklaringen en stelde u officieel van 2001 tot 2003 bij de peshmerga's te hebben gewerkt (zie gehoorverslag CGVS p. 13).

U gevraagd naar de plaatsen van uw tewerkstelling bleken uw verklaringen evenmin éénsluidend. Zo beweerde u aanvankelijk dat u na uw opleiding bij de peshmerga's tewerkgesteld was aan de checkpoint in Bastora, Erbil. Later stelde u dat u na uw opleiding eerst in Suleimaniya werd tewerkgesteld bij de afdeling van de KDP, afdeling 4. Later stelde u opnieuw dat u na uw opleiding van een week eerst in Bastora moest gaan werken. U dan geconfronteerd met uw bewering dat u eerst in Suleimaniya werd aangesteld, ontkende u dit en stelde u dat u eerst in Bastora werkte en vervolgens in Suleimaniya werd tewerkgesteld (zie gehoorverslag CGVS p. 13). U gevraagd iets te vertellen over de structuur en de werking van de peshmerga's, kwam u niet verder dan vaagweg te stellen dat je de gewone peshmerga's hebt en de bevelhebbers. De gewone peshmerga's hebben niets te zeggen en de bevelhebbers wel, zo luidde uw uitleg (zie gehoorverslag CGVS p. 15). U voorts gevraagd naar de taken van de peshmerga's, kon u hier ook niets concreets over vertellen. U wees erop dat het gaat om het beschermen van het volk en het land (zie gehoorverslag CGVS p. 15). U nog gevraagd naar uw graad en rang, stelde u dat u gewoon peshmerga was. U preciseerde hierbij dat er bij de peshmerga's geen rangen gebruikt worden (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Uit de op het CGVS beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt daarentegen dat ook de peshmerga's gebruik maken van een systeem van militaire graden. Indien u effectief sinds uw 10 jaar bij de peshmerga's zou gewerkt hebben, sinds 2001 officieel bij hen in dienst zou zijn geweest en dit voor een paar jaar én een opleiding bij hen volgde, is het hoegenaamd niet aannemelijk dat u hierover niet meer concrete, gedetailleerde en correcte informatie kan geven.

Rekening houdende met voorgaande dient dan ook te worden besloten dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk werkzaam te zijn geweest bij de peshmerga's. Er kan bijgevolg dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u bij de peshmerga's beweert te hebben gekend met uw overste

in 2003. Hieruit volgt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan uw bewering een maand geleden door het ministerie van peshmerga's te zijn opgeroepen om u aan te melden.

Dat aan deze bewering geen enkel geloof kan worden gehecht blijkt voorts eens te meer uit volgende bevindingen. U verklaarde dat uw ouders een maand geleden een oproepingsbrief voor u kregen. U verklaarde dat uw familie dit document nog niet eerder had kunnen opsturen doordat uw grootvader overleden is, maar u stelde wel dat het originele document ondertussen onderweg was. Uw familie stuurde het document drie dagen voor uw gehoor op, zo zei u (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Gezien u beweerde dat uw grootvader rond 18 of 19 augustus 2015 overleed terwijl uw familie de oproepingsbrief ergens eind juli 2015 reeds ontving, werd u nogmaals gevraagd waarom het document niet eerder werd opgestuurd. U stelde ditmaal dat uw hele familie bij de peshmerga's actief is en dat uw moeder alleen thuis is. Het zou moeilijk zijn voor uw moeder om zich met zulke zaken bezig te houden (zie gehoorverslag CGVS p. 2). U dan gevraagd hoe dit document naar hier werd opgestuurd, stelde u plots dat het nog niet onderweg is. Uw familie zou het document met iemand meegeven. Als deze persoon niet zou vertrekken gaan ze het alsnog opsturen (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Direct nadien wijzigde u nogmaals u verklaringen en beweerde u dat het wel al drie dagen eerder via DHL werd opgestuurd (zie gehoorverslag CGVS p. 3). U werd hierop gevraagd het nummer van de DHL-zending aan de PO te overhandigen zodat de zending, indien nodig, kan getraceerd worden. U beloofde dit zendingsnummer de dag na uw gehoor, i.c. 26/8/2015, aan de PO te bezorgen (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Tot op heden heeft u de oproepingsbrief noch het nummer van de DHL-zending voorgelegd en heeft u het CGVS evenmin een reden gegeven ter verklaring voor uw nalatigheid.

Blijkt bovendien dat u niet eens weet wat de inhoud is van de oproepingsbrief die uw familie op uw naam zou ontvangen hebben. U opperde de mogelijkheid dat het misschien verband houdt met uw loon dat verder werd uitbetaald of om te weten te komen waar u bent (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Dat u de brief niet heeft gelezen is geen afdoende uitleg. Er kan immers worden verondersteld dat u zich hierover via uw familie zou informeren gezien deze oproepingsbrief één van de elementen betreft waarop u thans uw derde asielaanvraag steunt. Evenmin blijkt u te weten wat er zou gebeuren als u zich niet gaat aanmelden. U hiernaar gevraagd, stelde u dat u misschien een boete zal moeten betalen of opgesloten gaat worden. Evenmin blijkt u te weten wat de wettelijk vastgelegde sanctie is voor peshmerga's die niet terugkeren naar hun dienst. U blijkt hiernaar ook niet te hebben geïnformeerd en raadde de PO aan om dit eventueel eens op te zoeken (zie gehoorverslag CGVS p. 19 en 20). Uw onwetendheid en desinteresse u zelf terdege te informeren holt de geloofwaardigheid van uw beweringen en uw beweerde vrees voor vervolging verder volledig uit.

Bovenstaande vaststellingen mee in acht genomen volstaat uw blote bewering dat u zich totaal heeft aangepast aan de Belgische cultuur en dat u uw kinderen niet wil laten opgroeien in de Koerdische cultuur allerminst om te concluderen dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou moeten koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft overigens geen kinderen.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), geleidelijk opnieuw de militaire controle verwerven.

Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De ISIS-offensieven en peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vond de voorbije acht jaar twee grootschalige aanslagen plaats in KRG-gebied, met name in september 2013 en in november 2014. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 900.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRG-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints werd en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder soennitische IDP's.

De spanningen om olie en budget zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal- Iraakse regering weliswaar op scherp, maar deze ontdooiden na het aantreden van premier Abadi en het olie-akkoord dat eind 2014 werd afgesloten. De blijvende spanningen om onder meer de betwiste gebieden hebben nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord- Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten werden hierboven reeds besproken en vermogen zoals uiteengezet geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. Het schrijven van uw advocaat vermag dit evenmin gezien het niet objectief bewijsvoerend is en louter verwijst naar zaken die hierboven reeds besproken werden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van eerste middel van artikel 1A van het Verdrag van Genève; van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; van artikel 3 EVRM juncto artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 9 april 2007. Verzoeker is van Koerdische origine en hij vreest bij een eventuele terugkeer om gedwongen gerekruteerd te worden. Hij moet meevechten met de Koerden tegen de ISIS aanhangers. Dit betekent voor verzoeker om te doden of gedood te worden. Verzoeker wil noch doden noch gedood worden.

Verzoeker woont bijna 8 jaar in België. Hij praat, denkt en handelt niet meer als een Koerd die in Irak woont. Bij eventuele terugkeer loopt hij het risico om vervolgd of geïsoleerd te worden door zijn stam en landgenoten.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet invoeren omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

2.1.2. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verwijst ook naar artikel 3 EVRM

Verzoeker stelt:

“Verzoeker is laaggeschoold en verweerster heeft nagelaten om het voordeel van twijfel te verlenen aan verzoeker.

Verweerster was vanaf meet af aan vooringenomen door te stellen dat verzoeker pas na 8 jaar waarheid vertelt en daarom heeft ze deze vrees van verzoeker niet op een objectieve wijze beoordeeld. verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van 25 februari 2009 van de Raad van state waar de Raad een beslissing van de Vaste Beroepscommissie (VBC) wegens de verkeerde toepassing van het algemeen rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit’ ofwel ‘bedrog vernietigt alles’ vernietigde.

Volgens de vaste rechtspraak vóór 25 februari 2009 was het zo dat wanneer men fraude of bedrog had gepleegd tijdens zijn asielprocedure, men niet meer nuttig in beroep kon gaan tegen een beslissing.

Bijvoorbeeld iemand die een vals document gebruikt of liegt tijdens zijn interview bij het CGVS kon hiertegen niet met succes in beroep gaan. De redenering was dat men geen rechtmatig belang had om de weigeringsbeslissing aan te vechten omdat men de asielinstanties had misleid.

Dit was zelfs zo dat wanneer men slechts over één onderdeel van het asielrelaas gelogen had of bedrog had gepleegd.

Volgens het recente arrest van de Raad van State strekt fraude bij één element van een asielaanvraag zich niet uit tot alle elementen van de asielaanvraag.

http://www.de8.be/downloads/producten/nieuwsbrief/sg_2009_07.htm

*Verweerster heeft verzoeker geïnterviewd op een **NOOIT EERDER GEZIEN:**
Onprofessioneel, onbeleefde, agressieve wijze.*

Ter staving hiervan wenst verzoeker te verwijzen naar het volgenden punten tijdens het gehoor:

Als u kwaad bent dan weet ik niet wat ik moet zeggen (pagina 7)

Ik wilde u het wel zeggen, maar u bent zo boos op mij

Mijnheer, ik zou willen dat u niet overdrijft. Ik ben niet kwaad, ik stel u gewoon een vraag.

U tikt zo hard op uw pc. (pagina 9)

Dat is mijn zaak en dat wil niet zeggen dat ik kwaad ben. Ik vraag gewoon uw woonplaatsen op te noemen.

Een dossier behandelaar moet alles typen wat gezegd wordt tijdens het gehoor, maar in dit geval heeft de dossier behandelaar dat niet gedaan.

Toen verzoeker het volgende stelde “u tikt zo hard op uw pc”, de dossier behandelaar ‘ontplofte’ bijna en stelde schreeuwend het volgende: U MOET MIJ NIET ZEGGN HOE IK MIJN WERK MOET DOEN.

U kan ook bewijzen voorleggen.

Ja, ok, ik verblijf al acht jaar hier, ik ben hier aangepast. En u praat zo met mij.

Het is nog altijd een asielaanvraag en dat u al 8 jaar hier bent en niet heeft is uw eigen fout (pagina 11)

Dus is het niet mijn fout toch. En tot nader order is het feit dat u al ettelijke jaren hier bent nog altijd geen reden om iemand een statuut toe te kennen. (pagina 11)

Ten slotte op pagina 21 van het gehoorverslag waarin ik in mijn hoedanigheid als raadsman van verzoeker het volgeden gesteld heb:

Ik stelde vast dat u tijdens het gehoor heel boos was op mij cliënt en hij was zijn draad kwijt. U kan zijn verhaal zo niet beoordelen.

Wat betreft deze laatste zin “u kan zijn verhaal zo niet beoordelen” heeft de dossierbehandelaar haar eigen draai gegeven. Ik heb gezegd dat ik geloof niet dat hij alles gezegd heeft zoal men doet bij een normaal gehoor.

Verzoeker verzoekt uw raad ter zitting de tolk te laten getuigen hoe onmenselijk verzoeker geïnterviewd was.

Verweerster heeft nagelaten om de verwestering van verzoeker te onderzoeken. Dit onderwerp is meermaals naar boven gekomen tijdens het gehoor. Verweerster heeft zelfs geen enkele vraag gesteld over deze verwestering.

De raadsman van verzoeker heeft eveneens op het einde van het gehoor naar dit punt verwezen, maar toch liet verweerster na om dit punt te onderzoeken.

Verweerder heeft nagelaten om op een eerlijke en objectieve wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met de gedwongen rekrutering van verzoeker

Zij geen rekening houdt met de verwestering van verzoeker

Zij geen rekening houdt met het feit dat ze verzoeker als ‘laagste mens ter wereld’ behandeld heeft tijdens het gehoor

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet:

Verzoeker woont sinds 2003 niet meer in Irak Iran en bij een eventuele terugkeer zal hij in een situatie van isolement terecht komen.

Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – gornd.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”

2.2.1. Omwille van de onderlinge verwevenheid worden de twee middelen samen behandeld.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. Waar verzoeker aanvoert dat verweerder de bestreden beslissing genomen heeft zonder een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, dat zijn vrees niet op een objectieve wijze werd beoordeeld, dat hij werd geïnterviewd op een nooit eerder geziene onprofessionele, onbeleefde, agressieve wijze en als *“laagste mens ter wereld”* te zijn behandeld tijdens zijn gehoor, is verwerende partij terecht van mening dat verzoeker deze kritiek op geen enkele wijze concretiseert.

Verzoeker brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

Het betoog van verzoeker kan niet bijtreden worden dat uit de vraagstelling kan worden afgeleid dat de dossierbehandelaar *vooringenomen* en *“onprofessioneel, onbeleefde, agressief”* zou zijn geweest, noch dat verzoeker als *“laagste mens ter wereld”* zou zijn behandeld. Dat men tijdens het gehoor bepaalde kritische vragen stelt teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten van het asielrelaas wil niet zeggen dat er sprake is van partijdigheid of vooringenomenheid. Uit de waarneming op welke een ambtenaar op zijn pc typt kan bezwaarlijk worden opgemaakt dat deze ambtenaar kwaad is, laat staan dat verzoeker als *“laagste mens ter wereld”* werd behandeld.

Het loutere feit dat verzoeker werd gewezen op contradicties is op zich evenmin een reden om enige vooringenomenheid aan te tonen. Het is immers precies de taak van de betrokken ambtenaar om de geloofwaardigheid van het asielrelaas dat door degene die een asielaanvraag heeft ingediend te berde wordt gebracht, na te gaan. Bovendien werd verzoeker dus tijdens het gehoor reeds in de gelegenheid gesteld zich te verantwoorden voor eventuele contradicties, zodat niet valt in te zien hoe dit hem op enigerlei wijze zou hebben geschaad.

2.2.4. In casu is de commissaris-generaal op basis van pertinente motieven die op omstandige wijze zijn weergegeven in de bestreden beslissing tot de vaststelling gekomen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de in het kader van zijn derde asielaanvraag ingeroepen asielmotieven.

Waar verzoeker vooreerst aangeeft in zijn vorige asielaanvragen te hebben gelogen over zijn herkomst en zijn geboortedatum op aanraden van de smokkelaar, wijst de bestreden beslissing er terecht op dat deze uitleg geenszins volstaat daar van een asielzoeker verwacht mag worden dat hij in het kader van zijn asielaanvraag de waarheid vertelt over zijn herkomst en zijn ware identiteitsgegevens meedeelt aan de asielinstanties van het land waar hij bescherming aanvraagt en dit van bij aanvang van zijn (eerste) asielprocedure. De vaststelling dat verzoeker zowel bij zijn eerste asielaanvraag in 2007 alsook bij zijn

tweede asielaanvraag in 2014 leugenachtige verklaringen aflegde ondermijnt reeds in ernstige mate zijn gehele geloofwaardigheid. Dat verzoeker 8 jaar na zijn aankomst in België bereid is de waarheid te vertellen is dan ook niet ernstig.

Daarnaast wijst de bestreden beslissing er op dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen ook incoherent en tegenstrijdig was betreffende zijn verblijfplaatsen en zijn familie.

Vervolgens kan er ook geen enkel geloof gehecht worden aan verzoekers bewering in het kader van zijn huidige asielaanvraag dat heel zijn familie, inclusief hijzelf, actief waren bij de peshmerga's gezien (i) verzoeker dit geheel onvermeld liet in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ); en (ii) verzoekers incoherente verklaringen en zijn gebrek aan kennis in verband met zijn tewerkstelling bij de peshmerga's (o.a. moment tewerkstelling, tewerkstellingsplaatsen, taken, graden en rang). Rekening houdende met de vaststelling in de bestreden beslissing is de commissaris-generaal terecht tot de vaststelling gekomen dat verzoeker niet heeft aangetoond daadwerkelijk werkzaam te zijn geweest bij de peshmerga's. Er kan bijgevolg dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die hij bij de peshmerga's beweert te hebben gekend met zijn overste in 2003. Hieruit volgt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering door het ministerie van peshmerga's te zijn opgeroepen om zich aan te melden. De ongeloofwaardigheid van deze bewering blijkt tevens uit de vaststelling dat verzoeker tot op heden heeft nagelaten de oproepingsbrief neer te leggen. Bovendien bleek verzoeker ook geenszins op de hoogte te zijn van de inhoud van de oproepingsbrief. Verzoekers onwetendheid en desinteresse zichzelf terdege te informeren – verzoeker heeft zich aangaande de inhoud van de oproepingsbrief evenmin als aangaande de wettelijk vastgelegde sancties voor peshmerga's die niet terugkeren naar hun dienst geïnformeerd – holt de geloofwaardigheid van zijn beweringen verder uit.

Bovendien volstaat verzoekers blote bewering dat hij zich totaal heeft aangepast aan de Belgische cultuur allerminst om te concluderen dat hij in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou moeten koesteren.

De Raad stelt samen met verweerder vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze tracht de motieven van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Verzoekers aangehaalde laaggeschooldheid kan de vastgestelde tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en ongeloofwaardigheden in zijn relaas dan ook geenszins verschonen. Verzoeker beperkt zich louter tot het volharden in zijn vermeende vrees te moeten meevechten met de Koerden tegen de ISIS aanhangers en zijn verwestering gezien zijn verblijf van 8 jaar in België. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. Verzoekers verweer doet bijgevolg geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde.

Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is voorts een bewering waarvan hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Irak als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker toont in het verzoekschrift op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in (Noord-)Irak niet opnieuw zou kunnen opnemen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas maakt verzoeker een schending van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Verzoeker voert geen concreet verweer ten aanzien van de motivering waaruit blijkt dat er zich in de zijn regio van herkomst geen situatie is die beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Deze beoordeling vindt steun in de landeninformatie in het administratief dossier alsook in de actualisering van deze landeninfo in het document dat werd gevoegd bij de nota van verweerder van 22 oktober 2015.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS